

L'espurna

Hi havia una vegada en un món molt i molt bonic, un virus que era conegut com a Coronavirus.

Aquest virus, igual que molts altres, volia anar saltant de persona en persona.

Per fer desaparèixer aquest bitxo els habitants del món van decidir que el millor era quedar-se tot el temps que poguessin a casa, així no podia seguir avançant.

Però per tal de cuidar a tothom van seguir sortint de casa totes aquelles persones que ens cuiden des dels hospitals, ens donen el menjar que necessitem i ens proporcionen tot allò que és necessari per viure.

Aquesta lluita no va ser gens fàcil, van passar molts i molts dies en el que els humans junts aprenien a tenir les millors armes per guanyar aquest virus: mascarees, netejar les mans, etc.

Però mentre passava tot això la Xènia jugava al seu jardí, i el seu pare treballava a l'ordinador.

De cop i volta, des del seu jardí, va veure el pare del seu amic Marc.

Parlava per telèfon molt trist i explicava que se li estaven acabant els diners per comprar menjar i pagar el lloguer.

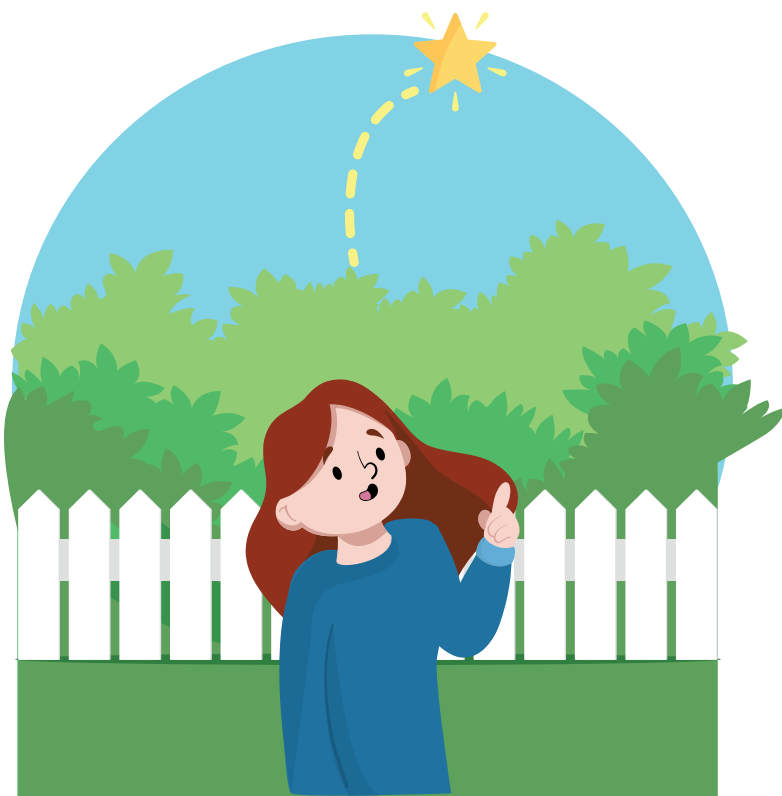

La Xènia, en veure aquell pare tan preocupat, va adonar-se que a moltes famílies els devia estar passant el mateix.

Aquella nit quasi no va poder dormir, donava voltes al llit sense parar de pensar en tot allò que estava passant.

L'endemà va tornar al jardí i va tornar a veure el pare del Marc parlant amb la seva dona i els dos semblaven molt preocupats.

Al mateix temps, fora al carrer passava una senyora, i mentre els seus veïns ploraven preocupats una **espurna** de llum va sortir de la dona que passejava pel carrer i va anar a parar enmig del cel.

La xènia va quedar-se amb la boca oberta, mai havia vist que sortissin **espurnes** de llum de les persones.

Els dies següents la xènia va adonar-se que cada vegada que veia algú preocupat per tot el que passava al món, d'una altra persona sortia una **espurna** de llum directa al cel.

Dia a dia, i setmana a setmana, la xènia va adonar-se que a la nit el cel es tornava més i més brillant.

Quan vam poder tornar a sortir al carrer la xènia els va explicar tot el que havia vist als seus amics.

Els va explicar que després de molt pensar-hi s'havia adonat que les **espurnes** del cel ens donen llum a tots per poder seguir enmig de la lluita pel Coronavirus.

Cada vegada que algú està preocupat o li manca tot allò que necessita per viure ens implica a tots.

La Xènia els va explicar que ella volia que totes aquelles **espumes** es quedessin al cel, ja que, el feien molt bonic i servien per recordar-nos que tots i totes estem connectats.

Retalla la teva pròpia **espurna** per recordar
que estem tots connectats!

Caritas
d'Urgell

